

væsentlige Forskjæl mellem svensk og dansk Lovgivning om Appel, om Indbænkning for højere Ret, og uden en stor Omarbejdelse af begge Landes Lovgivelser vilde det ikke være muligt heri at tilvejebringe absolut Gjensidighed. Om slikt bør der vistnok overhovedet slet ikke være Spørgsmaal, hvor det ikke gjælder om, som i den materielle Verden, at veie paa den fineste Vægtstaa.

Dette er Sagens juridiske Side, og det ærede Thing vil vide, at vi have fundet den at være god og hensigtsmæssig og anbefalelsesværdig, og om vi endogsaa have været os velbevidste, at de nye Regler ere meget afvigende fra, hvad der er mugjældende Ret her i Landet, vil det vides, at vi dog ikke have fundet Betænkelighed, fordi vi efter en nærmere Underfølgelse have fundet Sagen hensigtsmæssig ordnet i og for sig, og der fra fremmede Lande findes Exempler paa en lignende Ordning, og det naagtes der paa ingen Maade er det Slægtskab imellem den respective Rettergangsorden og Lovgivning, som imellem de to Staters, hvorom her er Spørgsmaal. Jeg troer dog ved denne Side af Sagen endnu at burde tilføie, at det nu er omtrent et halvt Hundrede Aar siden, at Anders Sandbøe Drsted ved at behandle Spørgsmaalet om, hvorvidt Domme burde tillægges Retskraft i et fremmed Land, udtalte, at det Naturlige og Rigtige vilde være at ordne Sagen netop saaledes, som vi nu staae i Begreb med at gjøre det — at det ene Land satte fuldkommen Lid til det andet Lands Retsforfatning, dets Love, dets Domstole og Dommere, og at saaledes Domme gik fra det ene Land til umiddelbar Execution i det andet. Der er gaaet rum Tid siden dette blev udtalt, men heldigviis har Tiden baaret sin Frugt.

Det har imidlertid ikke kunnet være Andet, end at ved Siden af disse reent juridiske ogsaa andre Betragtninger have gjort sig gjældende i

Udbalget. Vi have ikke kunnet see bort fra den politiske Baggrund, hvorpaa Udkastet hviler, eller fra den Fremtid, det stiller i Udsigt; vi have ikke kunnet see bort fra den Maade, hvorpaa Lovforslaget er kommet til os, der vidner om høi Tillid imellem Regjeringerne, og jeg kunde være tilbøjelig til at sige om et smukt personligt Venstreb mellem Rigernes ophøjede Styrere; vi have ikke, thi derom vidner Udkastet og dets Principer tilstrækkeligt — kunnet see bort fra den Ansøkommen, som fra begge Regjeringernes Side maa være vist for at tilvejebringe det Hele, som nu foreligger, fra det Offer, om jeg saa maa sige, der fra begge Sider kan være bragt med Hensyn til Noget af det, som en streng juridisk Opfattelse kunde synes at gjøre Krav paa; vi have et heller kunnet see bort fra, at den svenske Rigsdag allerede igjennem et eenstemmigt Votum har udtalt sin Tillid til den danske Regjering og det danske Folk — dets Love og Institutioner. Vi have ikke troet, at det vilde være muligt at tilbagestøde en saadan Vennehaand, og vi have saameget mindre kunnet tænke herpaa, som vi i og for sig ansee det, der bydes os, som noget Godt; thi heller ikke det har været fjernt fra vor Tanke, at denne Lov i og for sig kunde og maatte blive et nyt Middel til at befæste Baandet imellem Broderrigerne. Det kan vistnok ikke være Andet, end at den Tillid, der gjensidig er vist af Regjering og den Lovgivende Magt, vil sprede sine Virkninger vidt ud i Folkene, og der skabe Forbindelser og Samkvem, som ville faae deres store Betydning, og det ikke blot i den industrielle og merkantile Verden, skjøndt jo netop disse Forhold gjøre Krav paa Sikkerhed og Retsbetryggelse for at komme til at blomstre, men ogsaa i en mere aandelig og ideel Sphære. — Der er her Noget, der ligger den danske Retskyndige saa overmaade nær, at det maaskee maa være mig tilladt derom at sige et Par Ord.